

РЕШЕНИЕ

№ 5965

гр. София, 23.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 06.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Русинов, като разгледа дело номер **8857** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

5

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на С. Д. Х.,гражданин на И. срещу Решение №421/16.08..2011 година на Заместник- Председател на ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.75, ал.1,т.2 и 4 ЗУБ от казал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на С. Д. Х.- гражданин на И..

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че административният орган не е обсъдил бежанската история, решението е постановено при липса на задълбочен анализ на доказателствата и ситуацията в страната на произход на оспорващия. Иска се отмяна на решението и връщане на административната преписка на органа,издал решението за ново произнасяне и предоставен статут на бежанец.

В съдебно заседание,оспорващият- С. Д. Х.,редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Л., редовно упълномощена с пълномощно по делото.

Ответникът по оспорването-Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован не изпраща представител

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор Русинов, който намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е видно, че с Решение №1763/09.04.2010 година на Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ е образувано производство за предоставяне статут в РБ на С. Д. Х.- гражданин на И..

Решението е връчено лично срещу подпис на чужденеца С. Д. Х. на 04.06.2010 година в присъствието на преводача М.К./ видно от разписката ,неразделна част от Решението, приложена на лист 61 от делото.

На 21.06.2010 година до Директор РПЦ-С. е депозирана Докладна записка от интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ относно преминаване от ускорено производство в производство по общия ред поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение в ускореното производство по молбата за предоставяне статут на бежанец на С. Д. Х.- гражданин на И..

На 21.06.2010 година е образувано производство по общия ред за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

На 19.08.2010 година, с оспорващия е проведено интервю от интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, в което той посочил, че е напуснал И., защото е имал заплахата от Ислямска армия и на 20.10.2008 година, когато отивал към работата си, намерил заплашително писмо, в което писало, че е агент- предател, наемник и че, трябва да напусне магазина, в противен случай ще бъде убит, като на 22.10.2008 година заминал легално за С.,останал там около година, работел, а на 15.09.2009 година заминал легално за Турция и на 19.09.2009 година, влязъл нелегално в България, напуснал С. ,защото не му предоставили закрила и други причини за напускането на страната си няма.

На 20.08.2010 година, Главен експерт в РПЦ-С. депозирал Докладна записка до Председателя на ДАБ към МС на РБ, с която предложил на С. Д. Х. да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 25.01.2011 година, Директор на Дирекция” МППО- ДАБ към МС на РБ депозирал Докладна записка до Директор РПЦ-С., в която посочил, че е необходимо да се проведе още едно интервю, на което да бъде обсъдена възможността за вътрешно разселване на С. Д. Х., предвид заявеното от него, че една от сестрите му живее в друг квартал на [населено място], като не е изяснен въпросът дали чужденецът е потърсил закрила от официалните власти в страната.

На 27.01.2011 година до Председателя на ДАБ към МС на РБ е изготвена Докладна записка относно продължаване срока на производството по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия С. Д. Х.- гражданин на И. с 2 месеца.

С Резолюция от 27.01.2011 година, Председател на ДАБ към МС на РБ удължил срока на производството с още два месеца.

На 11.02.2011 година, с оспорващия е проведено ново интервю, в което подробно е отразена бежанската му история и причините за напускане на И..

На 21.02.2011 година, Главен експерт при ДАБ към МС на РБ депозирал писмено становище до Председателя на ДАБ към МС , с което предложил на С. Д. Х. да бъде отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 20.05.2011 година, е изготвена Справка относно И. и положението в [населено

място]- градът на търсещия закрила.

Със Заповед № 410/26.07.2011 година, Председател на ДАБ към МС на РБ на основание чл.52 от ЗУБ наредил правомощията по чл.48,ал.1,т.4 и т.6 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема статут, да се изпълняват от А. Д.- Заместник- Председател на ДАБ към МС за периода от 01.08.2011 година до 19.08.2011 година ,включително..

На 16.08.2011 година,Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на С. Д. Х.- гражданин на И..

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 28.09.2011 година в присъствието на преводача от арабски език- Д. К./ видно от разписката, неразделна част от решението ,приложена на лист 9 от делото.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №421/16.08.2011 година на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е това е Заместник Председател на ДАБ към МС на РБ,на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ Председателят на ДАБ към МС е делегирал правомощието да издава Решения за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут за времето от 01.08.2011 година до 19.08.2011 година, респективно на това да издава решения в производството по общия ред. Наред с това между страните няма спор, че лицето А. Д. заема длъжността-Заместник-Председател на ДАБ към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.75,ал1,т.1 и т.4,вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ е наришил процесуално-правните разпоредби, но нарушението не е съществено.

От събраните доказателства е установено, че производството по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут се е развило повече от една година, извън сроковете ,визирани в ЗУБ, но това е продиктувано с цел изясняване бежанската история на оспорващия,като е налице и удължаване срока на производството с два месеца от страна на Председателя на ДАБ.

При издаването на решението,административният орган е спазил и материално-павните разпоредби на ЗУБ. В разпоредбата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че

INCLUDEPICTURE "apis://desktop/icons/kwadrat.gif" * MERGEFORMATINET

Молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците,

като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е посочено, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си И., за да дойде в България, защото получил заплашително писмо с куршум, в което пишело, че е полицейски агент и затова трябва да напусне И.. Наред с това, оспорващият във всички проведени интервюта е посочил, че е напуснал И., без да има проблеми с официалните власти, не е арестуван или осъждан, не е политически ангажиран и не е бил обект на физическо насилие и това безспорно не може да обоснове основателен страх от преследване. Единствената причина за напускане на страната му е не неговият страх, а желанието за по-добър живот в България. Не се посочиха каквито и да било данни, както и доказателства/и в самите интервюта не се съдържат/относно това някой реално да го е заплашвал, да са проявени някакви действия на заплахата за живота му, които да обусловят основателен страх от преследване. Изложената бежанска история е в посока заплахата за убийство е недостоверна и не е подкрепена с никакви аргументи в тази насока, продиктувана е само е единствено от желанието му да остане да живее в РБ. Не е налице преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действията на преследване или потенциална заплахата от преследване по отношение на оспорващия липсват. С оглед на това съвсем обосновано ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Законосъобразно, Заместник-Председателят на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определения, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно

лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка. н са предприети никакви мерки, застрашаващи свободата и живота и или сигурността му в И., както от страна на официалните Иракски власти, така и от каквато и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Наред с това, не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В настоящия случай, от информацията в Справка на Дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд, е видно, че състоянието на сигурността в И. продължава да се подобрява, като това е окуражаваща тенденция в светлината на прехвърлянето на отговорността за поддържането на сигурността към правителството в цял И., като инцидентите, свързани със сигурността остават на най-ниско ниво от последните 5 години и независимо от обстоятелството, че [населено място] е една от най-опасните области за живеене на малцинствените групи и същият е относително стабилен в сравнение с други области на И.. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот. В тази насока напълно неоснователен е доводът на оспорващия, че административният орган не се е произнесъл относно ситуацията в страната на произход.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски..

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА С. Д. Х.,гражданин на И. срещу Решение №421/16.08..2011 година на Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.75, ал.1,т.2 и 4 ЗУБ отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на С. Д. Х.- гражданин на И..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

АДМИНИСТРАТИВЕН